ma ſinna ſoitſin, ka Kibbard, ja ſiin on weel rahha peälegi Sedda keik on mete aus meel meile kaſuks ſaatnud. Kül ſe on tõsſi, ramato ſees olli patjo ennam, kui minna ollen ſanud, agga nende wie rubla pärras, mis mulle nüüd õigusſega on, ma römustan ennast ſüddamest, ning Jummal watab armolikkult, minno peäle, ja laſſeb mulle ſedda ſiggida, ja minna ellan ning ſurren feäl jures rakhoga ja röömſaste, ja ſe on ennam, kui kolm ſadda rubla, mis ma kui warras peaksin warjule hoidma, ja mis Jummala armo ja teña önnis ta nist minnast äratwottaksid, ja weel ſurma ſüngi peäle mind ſelle oige Kohto moistia eest teeksid kartma ja werrisema.

Armas taat! ütles pisſoke Lorets, nüüd ma tahhan keik, mis ma ial leian, nouda jälle ſelle kätte ſata, kelle omma se on, kui maj ka mitte Kübbard ſe eest ei ſaaks, muido ei wottaks Jummal mitte armolinne minno warto olla, ja mulle es olleks mitte rahho ſüddames.

Te ſedda mo poioke! ütles issa, ſest pisſut õigusſega ſadab ennam önnistust ſiin, ja feäl ilmas, kui patjo ülle kohtusſega mis meid ſiin mitte önſaks ei te, ja iggawesſes ellus meid hukkatab. Poeg wottis omma moistlikko ja hea issa oppetuſse ja maenitſusſe järrele tehha, ja ſai rikkaks, ja önnistud mehheks, kes julgeste, ja röömſaste omma surma peäle mõtles, ja ikka rahhul olli.